

EDOR

POČÁTEK

Jan „Dart“ Staš

EDOR

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan „Dart“ Staš

EDOR – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EDOR
POČÁTEK

Jan „Dart“ Staš

EDOR

POČÁTEK

● ■ **pointa**

2025

Text a vnitřní ilustrace © 2025, Jan Staš

Ilustrátor mapy © 2025, Jan Pospíšil

Obálka © 2025, Romana Bejdová

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7691-827-6

ISBN E-KNIHY 978-80-267-5035-2 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-5036-9 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-267-5025-3 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPDF)

Poděkování

Rád bych poděkoval všem, kteří mě v mém úsilí napsat knihu podpořili. Především své ženě, Tereze Stašové, která nedočkavě hltala každou nově napsanou stranu a připomínkovala texty.

Další dík patří mé milé tchyni, Janě Lorber, která jako první čtenářka prošla celý text, udělala jeho základní korekturu, jazykové úpravy a přicházela se svými postřehy a radami.

V neposlední řadě bych rád poděkoval mé tetě, herečce Simoně Stašové, která mi pomáhala v předprodejové kampani, a mé rodině, kamarádům a sponzorům, kteří pomohli této knize spatřit svět.

1. KAPITOLA

Bitva

Bylo sychravé ráno. Když se probudil, vykoukl z okna a sledoval pohyb stráží procházejících po cimbuří Dalvenské pevnosti. Byla to malá kamenná pevnůstka, sloužící jako pozorovací bod na hranicích se sousedním územím zvaným Anul. Její čtyři hranaté věže opatřené starými a dnes již nefunkčními balistami, byly vetknuty do vysoké kamenné hradby s modrobílými praporci, lehce se pohybujícími ve větru ze strany na stranu. V dálce na obzoru bylo vidět hořet ohně vojenského ležení, kde se již týdny srocovala jeho žoldněřská armáda tvořená bojovníky nejrůznějších ras. Zpráva o náboru za štědrnou odměnu se šířila jako lavina.

Rozespale si promnul obličej a začal si pomalu oblékat zbroj, když náhle někdo zaklepal na dveře. „Veliteli! Veliteli!“ ozýval se naléhavý hlas za nimi a zvyšoval intenzitu klepání. Pomalu přistoupil ke dveřím a otevřel je jen na malou šěrbinu, kterou do místnosti vnikl úzký pruh světla z chodby. Za dveřmi stál jeho elfský zástupce, hraničář Tyelpion, oděn v naleštěnou šupinovou zbroj s vyrytými elfskými symboly ve tvaru přírodních prvků, na které visely frčky označující hodnost kapitána, a v ruce držel přilbu s překrásným rudým chocholem.

„Můj pane, žádají si vaši přítomnost v táboře,“ zněl naléhavě hlas zástupce velitele. Dál už nebylo na co čekat, nasadil si svou přilbu s ozdobným lemováním průzoru kolem očí a kartáčovým chocholem a vyrazil rychlým krokem na nádvoří, kde už měl připraveného svého koně.

Jízda k táboru, po cestě rozblácené po nočních deštích, nezabrala více jak půlhodinku. Brzy se před nimi rozprostřel pohled na vojenské ležení čítající necelých pět tisíc hlav žoldněřů rozličných ras, kteří se zde sešli,

aby za něj bojovali. Vojenský tábor byl vystavěn v malém údolí, kterým protékala říčka Lim a sloužila vojsku jako zdroj pitné vody. Celé ležení pak bylo obeháno dřevěnou palisádou s dvěma branami, u nichž stál dřevěný vyvýšený posed pro hlídku. V táboře se nacházely stany a přístřešky, které tvořily jakési shluky dle ras jejich obyvatel.

Lehce si povzdechl, jelikož si uvědomil, že má peníze jen na jediný pokus úspěšně zdolat obranu města ležícího za obzorem. Pokud by se to nepovedlo, neměl by už na zaplacení dalších žoldnéřů. Celý svůj majetek, který za svůj život nashromáždil, vložil do této nadcházející bitvy.

Od té doby, co opustil rodnou vesnici z dálné země za mořem, by se jeho dosavadní život dal shrnout do nekonečného putování plného dobrodružství. Ale už delší dobu cítil, že nikam nepatří, nemá se kam vracet, a zatoužil po tom konečně zapustit někde kořeny. Mít své panství, své město. A teď to měl na dosah. „Dnes zvítězíme, musíme zvítězit,“ honilo se mu stále dokola hlavou. Vlna nervozity jím projela jako blesk, až se mu udělalo nevolno od žaludku. Ovšem on, hrdý válečník, velitel, si nemůže něco takového dovolit. Rychle se snažil tento pocit potlačit, aby na něm nebylo nic znát. Zamyšlen projel vojenským táborem až do jeho středu, kde se nacházelo již seřazené vojsko, před které následně předstoupil. „Chlapi! Dnes bojujete za mě a já vám slibuji, že pokud se zítřejšího dne probudím v paláci města Toldar, všem vyplatím podíl z kořisti!“ Ve vojsku to zaburácelo a žoldnéři se dali na pochod.

„Snad zvítězíme,“ sykl tiše Tyelpion.

„Neboj se, zvítězíme,“ odpověděl rozhodně velitel. „Už jsem jednal se svým dávným přítelem Mórúnvenem, poslal mi pomoc, deset tisíc mužů jako zálohy.“

„Ten Mórúnven, co vládne ve Fonoru?“ překvapeně se ujišťoval kapitán. Nebyl tou zprávou potěšen. Už tak, že táhli s touhle armádou všech možných ras. Těmhle žoldnéřům nezáleží na ničem, jen na penězích a za ně jsou ochotni položit svůj život. Jak typické pro lidi, barbary, trpaslíky a jim podobnou havěť. Je jim jedno, že spí v bahně a krvi, chovají se jako zvěř. „Hlupáci,“ pomyslel si. Věděl, že velitel Itasil má na tohle jiný názor. Roky cestoval jako dobrodruh s různými družiníky, a tak Tyelpionovy

námítky a dobře míněná varování ohledně lidí a jiných nebere vážně. Vyrostl totiž ve víře v dračí bohy, kteří podle barvy svých šupin zastávají každý jednu ctnost, a spíš ho zajímá, jestli je jednotlivci dodržují. A Fonořani? Netušil, co od nich čekat. To jsou sice lidé, ale vládne jim Mórunven, který se zabývá magií a nechal vystavět několik magických škol. Věřil ale, že Itasil ví, co dělá, zatím se na něj mohl vždy spolehnout. Jak jinak, je to přece elf stejně jako on. Jeho proud myšlenek však přerušila Itasilova odpověď.

„Ano. Jsou ukrytí v okolních lesích a čekají na můj signál. Vyrazí ve chvíli, kdy naši muži dobudou první hradby. Až obránci uvidí naši početní převahu, rychle se vzdají a už nebudou klást zbytečný odpor,“ pousmál se velitel a pobídl koně.

Jeho kapitána tato informace však zcela neuspokojila, musel vyjádřit své obavy a dále pokračoval v elfštině: „Itasile, doufám, že víš, co děláš! Lidem se nedá věřit!“ Ten však jen pokrčil rameny a následoval své pochodující vojsko žoldnéřů.

Když dorazili na dohled nepřátelského osídlení, bylo vidět, jak se na hradbách hemží obránci, dokončující poslední práce na ochraně svého města. Velitel Itasil dal povel k zastavení postupu vojska a příkaz k obléhání. „Na co čekáme?“ znělo z řad žoldnéřů, ale velitel nereagoval na žádný z dotazů. Po chvíli se ozvala kopyta cválajícího koně nesoucího na svém hřbetě cizího vojáka v kožené nazelenalé zbroji, jehož zelený plášť se znakem „dvojitého vě“ prozrazoval, že se jedná o fonorského posla s depeší pro velitele.

Posel přijel až k Itasilovi, hlavou pokynul na pozdrav a mlčky předal vzkaz. Velitel depeši rychle rozbalil a po přečtení také pokynul hlavou. Posel otočil koně a zase odcválal tam, odkud přijel. Nato si Itasil posunul helmu do čela, vytáhl svůj meč a hrotem ukázal na město. Úkol byl jasný, zdolat jižní hradby a probojovat se k městské bráně s cílem otevřít ji pro zbytek vojska.

Ozval se signál v podobě zatroubení lesního rohu k útoku a nejpočetnější část žoldnéřské armády se dala s řevem do pohybu. Jakmile se však Itasilovy voje přiblížily na dostřel, obránci zahájili palbu ze svých luků.

Roje šípů zastíňovaly oblohu a snašely se nemilosrdně na hlavy útočících mužů. Itasilovy jednotky se snažily krýt svými štíty, ale byly doslova koseny jedna za druhou. I přesto se podařilo několika oddílům dosáhnout s žebříky hradeb a začít po nich šplhat vzhůru. Obránci však byli dobře připraveni a shazovali na hlavy útočících mužů kameny a oštěpy. Některé žebříky dokonce obránci dokázali za pomoci ocelových tyčí shodit i se všemi, kteří po nich lezli. Ti pak tvrdě dopadli na zem, kde zůstali ponecháni svému osudu a jejich nářek zanikl v ryku bitvy. Útočící oddíly se však nevzdávaly a vytrvale pokračovaly v marných pokusech přelézt hradbu za neustálého bubnování k útoku. Zuřivá bitva trvala až do setmění a okolí hradeb se plnilo padlými a naříkajícími raněnými. Záplavy šípů obránců nebraly konce a jejich množství donutilo útočníky stáhnout se mimo dostřel.

„Co teď, veliteli?“ ptal se jeho pobočník.

Itasil se letmo podíval stranou k lesu. „Zaútočíme znovu,“ zněla jeho tichá a rázná odpověď. Po krátké chvíli, kdy se čas jako by zastavil a nastalo nepříjemné ticho, jež nevěstilo nic dobrého, se velitel podíval hluboce do očí svého pobočníka a pravil: „Sebereš tisíc mužů a obejdete město. Jděte v rozestupech lesem, každý muž ponese louč a ať o vás dobře vědí!“ Pobočník jen tiše přikývl a vydal se splnit rozkaz.

Uplynuly dvě hodiny a zbytek vojska se znovu chystal na zteč hradeb. Obránci neprokoukli připravenou lest a rozdělili své síly v domněnání, že se nepřátelé rozhodli útočit z obou stran. To byla ta výhoda, na kterou Itasil čekal. Znovu pozvedl svůj meč na znamení útoku a vojsko se plnou silou rozběhlo znovu proti jižní bráně. Tentokrát se však hrstce obránců nepodařilo zadržet jejich nápor a odrazit všechny šplhající útočníky najednou, a tak Itasilovi žoldnéři brzy stanuli na hradbách, kde probíhal nelítostný boj o každý jejich metr. Než se stihly odvelené oddíly obránců vrátit na původní pozice, bylo už pozdě.

Itasil se jako správný velitel v čele svého vojska probíjoval s hrstkou svých mužů z cimbuří hradby k bráně, což znamenalo pro obránce rychlý konec. Jakmile byla brána otevřená, hrnuly se do města zbývající oddíly vojáků, kteří obránce obklíčili, a ty, co se nevzdali, následně bezlítostně

pobili. Vítězný pokřik Itasilových žoldnéřů doslova zaplavil celou jižní část města, ale radost z vítězství neměla mít dlouhého trvání.

Náhle se ozval táhlý zvuk fonorského rohu a z okolních lesů začaly vycházet skryté početné oddíly Fonořanů oděných v nazelenalé kožené zbroje, v ruce třímající velké hranaté štíty se znaky připomínajícími „dvojitě vě“, a dlouhá kopí opatřená hrotem se zubatým ostrím. Tyto oddíly se následně rychle seřadily do šiků a zamířily do právě dobytého města. Jejich počty převyšovaly přeživší překvapené Itasilovy jednotky trojnásobně, a tak otevřenou branou vpochodovaly bez většího odporu. Jejich muži bleskurychle obklíčili žoldnéře a obsadili městské hradby tak, aby nad městem převzali úplnou kontrolu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se rozčíleně Itasil fonorského generála.

Fonořan se jen pousmál: „Mórunven nechá pozdravovat a děkuje za novou fonorskou kolonii.“ Pak vydal rozkaz popravít polovinu zajatců pro výstrahu a druhou zajmout a prodat do otroctví. Stejný trest vymezil i bývalému veliteli, a tak byl Itasil uvržen do místní šatlavy, kde měl vyčkat s ostatními na svůj další osud.

2. KAPITOLA

Vězeň

Seděl hodiny na jednom místě, alespoň se mu to tak zdálo, v tmavé sklepní kobce s malým zamřížovaným okénkem ven do ulice, odkud byl slyšet oslavný ryk vojáků a nářek obyvatel města. Venku byla tma a ulice města ozařoval požár střech vypalovaných domů.

„Prokletí lidé! Měl jsem to vědět! Jistě, to ten zatracený generál a já mu ještě naservíruji celé město na zlatém podnose!“ procedil našťvaně elfský velitel mezi zuby. Pak rychle vstal a šel vyzkoušet pevnost mříží a dveří, jestli by se nenašla alespoň malá možnost k útěku.

„Tudy cesta nevede,“ pomyslel si, když usedal unaven zpátky na studenou zem v rohu kobky. Seděl bez hnutí další nekonečné minuty a přemítal o svém budoucím osudu. Do kobky pronikal sklepním okýnkem jen závan spáleniny, který jako by připomínal jeho dnešní nezdar.

Cítil, jak mu těžknou ruce a nohy po námaze z dnešní bitvy a zároveň s tím ho zaplavil pocit vzteku. Zuřil. Jak mu tohle mohl Mórunven udělat? A proč? Byli přátelé, anebo si to aspoň myslel. Roky spolu putovali a bojovali bok po boku, nejednou mu zachránil holý život a on se mu takto odvděčí? Měli jsme přece dohodu. Já pro něj dobudu město, které už tak dlouho neúspěšně obléhal, aby ušetřil životy svých mužů, a on mě na oplátku učiní jeho správcem a fonorským vazalem. Hněv s ním cloumal, až zatnul ruce v pěst a zbělaly mu na nich klouby. Nejraději by do něčeho praštil, nejlépe do samotného Mórunvena. Ale co mohl asi tak dělat? Seděl tady na studené podlaze. O všechno ho připravili v jediném okamžiku. Odplivl si. Potřeboval vymyslet co dál, ale hořká pachut' zrady ho neopouštěla.

Náhle zarachotil klíč a místnost oslnilo ostré světlo z lucerny stráže, která jej přišla odvést k výslechu. Pomalu tedy vstal a bez jakéhokoliv náznaku vzdoru vyšel z kobky ven.

Prošli dlouhou špatně osvětlenou chodbou, až dorazili do velké místnosti. Když se Itasil rozhlédl, rychle pochopil, co se bude dít. Všude kolem zdí z nahrubo opracovaných kamenů byly nejrůznější nástroje určené k mučení a v rohu místnosti kat připravoval skřípec. Strážní jej dovedli až ke skřípci, kde ho nevybíravým způsobem povalili a přivázali.

„Nevím, o co tu safra jde! Vždyť nemám co říci, byl jsem velitelem a to přece už víte, proč to děláte? Víte, kdo já jsem? Počkejte, až se odsud dostanu, všechny vás zabiju! Slyšíte?“ řval Itasil jak smyslu zbavený. To už se dal rumpál do pohybu a jeho šlachy na rukou a nohou se napnuly. Itasilovo tělo se lehce nadzvedlo a zůstalo viset na provazech. Obličej se mu zbarvil rudě, jak se snažil vydržet bolest svých napnutých svalů. „Proč?“ zněl řev celou místností.

Kat jej ještě chvíli nechal viset na skřípci a šel si připravit do druhé části mučírny popravčí špalek. Itasil pochopil, že pokud nic neudělá, přijde o život, a tak se zrodil plán. Zavřel oči a jeho mysl se obrátila k jeho zraněním. Celé tělo prostoupilo teplo a jeho vrozená schopnost regenerace mu navrátila zpět ztracenou sílu. Jakmile jej kat sundal ze skřípce a vlekl ho přes celou místnost, aby tam ukončil jeho trápení, elf se k překvapení kata narovnal a kopem do kolena jej donutil pustit provaz, který vedl k jeho svázaným rukám. Kat zakolísal a upadl na kolena. Vězeň ani chvíli neváhal a rychlým pohybem mu provaz omotal kolem krku a začal jej škrtit. Kat překvapen, že je jeho oběť zase při síle, již nedokázal dlouho vzdorovat. Chvíli chroptil a držel se za provaz a pak se svalil bezvládně na zem. Itasil rychle proletěl očima místnost, a když zjistil, že je všude klid, ozbrojen nožem se vydal zpět cestou, kterou sem přišli.

Proběhl tiše potmělou chodbou, až přišel ke schodišti vedoucímu vzhůru do přízemí budovy. Opatrně vyšel po schodech a nahlédl do loučí osvětlené místnosti, kam schodiště ústilo. Naskytl se mu pohled na zpusťšenou místnost, ve které se po rabování vojsk všude povaloval převrácený nábytek. Brzy si uvědomil, že není v místnosti sám. Sotva si jeho oči

přivykly na světlo, všiml si, že u okna zády k němu stojí fonorský voják čistící si svou přilbu a sledující dění venku. Z místnosti však vedly jen jediné dveře za vytouženou svobodou a ty byly na opačné straně.

„Musím kolem něj projít, jinak se ven nedostanu,“ pomyslel si Itasil a potichu se vydal k vojákovi. Ten ho přes hluk z ulice neslyšel, a tak uprchlík dostal jedinečnou možnost. Rozmáchl se židlí a zasáhl nepřítele zezadu do hlavy, kde mu způsobil krvavé zranění. Muž se jen otočil, překvapeně sahaje po jílcí svého meče. Itasil však neváhal a pokračoval v útoku. Jeho paže neúnavně zasazovaly další a další těžké rány v takové rychlosti, že na ně voják nestihl reagovat a jakkoliv se bránit. Po chvíli se jeho tělo sesunulo bezvládně k zemi. Itasil se přikrčil k oknu a vyhlédl ven, aby se ubezpečil, že nejsou poblíž další nepřátelé. Jakmile byl vzduch čistý, začal si oblékat zbroj ležícího muže a ozbrojil se jeho mečem. V krátkém okamžiku byl připraven, rychlým tahem dýky podřízl bezvládné tělo, nasadil si přilbu a vyšel do ulic dobytého města.

Při průchodu Jižní branou ho nikdo nezastavil, fonorská zbroj byla skvělou zárukou volného pohybu. Jakmile dorazil na kraj lesa, rychle svlékl zbroj zrádců, která ve tmě mírně světélkovala, a chvíli naslouchal nočním zvukům. Když se ujistil, že jej nikdo nesledoval, vydal se skrz les zpět k poslednímu místu vojenského tábora, kde naposledy nocovali. Doufal, že pokud někdo přežil a utekl, vrátí se právě tam, aby se připojil ke zbylým přeživším.

Prodíral se hustým nočním lesem, když vtom uslyšel nedaleko před sebou hlasy. Velmi tiše se plížil tím směrem a zahlédl tři Fonořany sedící u malého ohýnku. Byli to jezdci z hlídky, čekající zde na další pokyny. Jejich koně byli přivázaní u nedalekého stromu a tiše ožírali listy keře. Jednoho z mužů poznal, byl to právě ten, který mu doručil depeši vybízející k útoku a potvrzující zajištění týlu jeho žoldněrů, což ho následně přivedlo do téhle kaše. Začala se v něm vařit krev a jeho jasný úsudek zastřela touha po pomstě.

Uchopil rukou jílec svého meče tak pevně, až mu zbělaly klouby prstů, a přikrčený jako šelma na lovu sledoval ze svého úkrytu každý pohyb jezdců. Muži si dlouhé noční čekání zkracovali popíjením piva z koženého

měchu, který mezi nimi koloval, a tak nebylo divu, že po chvíli čekání jeden z nich vstal od ohně a odešel stranou do tmy, aby si ulevil. Itasil zavěšl svou šanci, dlouho se nerozmýšlel a rychle k němu zamířil. Když byl pár metrů od něj, tasil krátký meč, který měl u pasu, a zarazil čepel tomu nebožákovi do boku tak rychle, že se jen zmožil na bolestivý výkřik a poroučel se k zemi. Zbylí dva vojáci reagovali velmi pohotově a v mžiku stáli na nohou vyzbrojeni svými krátkými meči. Itasil nečekal, až k němu přiběhnou, a dal se na zběsilý úprk lesem. Po krátkém běhu se mu však noha zachytila do trní a upadl, než se stihl osvobodit, už přibíhali jeho pronásledovatelé.

Obstoupili ho a jeden na něj nenávistně zařval: „Teď zemřeš, bastarde!“ Jeho výhrůžka ještě ani nedozněla, když se ozvalo zasvištění šipky z kuše a vzápětí další. Oba vojáci se sesunuli bezvládně k zemi. Itasil zaskočen nečekanou pomocí se jen rozhlížel okolo v marné snaze odhalit skryté střelce. Ti na sebe nenechali dlouho čekat a brzy se za zvuků praskání větví objevila pětice mužů patřící k bývalé žoldnéřské armádě.

„Jsem rád, že jsi přežil, veliteli,“ ozval se známý hlas a zpoza stromu vyšel do měsíčního světla Itasilův pobočník Tyelpion, kterého před závěrečnou bitvou s několika muži poslal obejít město, aby obelstil jeho obránce.

Když ho velitel spatřil, bylo na jeho tváři znát úlevu, jakou už dlouho nepocítil. „Ještě žiju, příteli,“ odpověděl unaveně. Až teprve teď ucítil svá zranění, která utrpěl. Kapitán se k němu sklonil a nabídl mu svou paži, aby mu pomohl vstát.

Itasil ještě chvíli hluboce vydechoval po nedávném běhu a pak se spolu s ostatními vydal na cestu k táboru.

3. KAPITOLA

Quendur

Hraničář Tyelpion byl ve hvozdu jako doma, a tak je vedl nejkratší cestou lesem do nedalekého ležení zbylé žoldnéřské armády a zametal za nimi jejich stopy.

„Musíme pospíchat, není tu bezpečno. V táboře je mnoho raněných, které se podařilo zachránit, a nějaké zásoby. Do hodiny tam budeme a pak si odpočineme,“ vybízel všechny k rychlému přesunu.

Na místo dorazili chvíli po půlnoci. V narychlo zbudovaném táboře postaveném z chaoticky umístěných stanů spalo pár stovek mužů a občas bylo slyšet nářek zraněných, který dokresloval ponurou náladu tohoto místa. Kapitán ukázal na větší vojenský stan u kraje ležení a zamířil si to přímo k němu. „Zde budeme nocovat, stranou od ostatních,“ sykl elfsky na Itasila. Ten se jen pousmál, jelikož moc dobře znal odpor Tyelpiona vůči ostatním rasám a jejich návykům.

Po chvilce vstoupili do stanu, který byl uvnitř vybaven středovým ohništěm a kožešinami a u jeho kraje se nacházela dřevěná kád' s vodou. Itasil se jen s údivem podíval na svého pobočníka.

„No co se divíš, veliteli? Přece nebudeme spát jako ti špinaví trpaslíci a lidi kolem,“ prohlásil Tyelpion a opatrně vzal mosaznou konvici, která se hřála nad ohněm. Pak přistoupil k dřevěné kádi a nalil do ní vroucí vodu, aby se smísila s vodou uvnitř kádě a vznikla teplá lázeň. Když bylo vše připraveno, popřál Itasilovi příjemnou koupel a odešel sehnat něco k jídlu.

Byl to pocit k nezaplacení, smýt tu špínu a krev z vězení a boje. Chvilí po vydatné očistě přišel kapitán zpět, nesa velký proutěný koš, který

postavil vedle ohniště, a začal jej vybalovat. Brzy se u ohně nacházely tři hliněné talíře s ovocem a rybím masem a plná karafa červeného vína. Oba tedy usedli k ohni, aby u společné večeře probrali události právě minulé. Mluvili a hodovali dlouho do ranních hodin, než je unavil alkohol a oba usnuli zaslouženým spánkem.

Probudili se, když už slunce bylo vysoko nad vrcholky stromů. Tábor opustila většina bojeschopných mužů a zůstali jen ranění a pár kněží, kteří se o ně starali.

„Musíme odtud taky zmizet, a to co nejdříve. Brzy tady můžou být Fonořani,“ řekl Itasil a oba se rychle vydali ke svým koním přivázaným u nedalekého stromu. Válečník moc dobře věděl, že si ho Mórunven nepřeje živého a poté, co jim uprchl z věznice, ho bude chtít znovu dopadnout a odpravit ze světa, aby se vyhnul opětovnému sročení mužů pod Itasilovým vedením i jeho odplatě.

„Vyrazíme na sever, je tam jedno nezávislé město, kde žije jeden z mých vzdálených bratranců. Ten nás na nějakou dobu ukryje,“ prohlásil hraničář a vyhoupl se do sedla.

Itasil pozvedl obočí. „Snad víš, co děláš. Ne každý musí být naší návštěvou potěšen, ale asi už nemáme moc na výběr.“

„No právě a tady zůstat nemůžeme,“ pronesl jeho druh a pobídl svého koně.

Jeli skrz hustý les, jehož mohutné koruny stromů, ponořené do věčného mlžného oparu, bránily slunečnímu svitu proniknout skrz, a tak všude vládlo šero a chlad. Cesta byla obtížná, jelikož husté porosty tvořící houští nedovolovaly koním projet, a tak nezbyvalo, než po několika minutách sesednout a cestu si klestit mečem. Kopyta koní se bořila do hlubokého tlejícího listí, ve kterém se ukrývaly zkroucené kořeny okolních stromů a koně tak neustále zakopávaly.

„Takhle to dál nejde,“ zavrčel velitel.

„Musíme tudy. Jenom tak nenajdou naši stopu a les je pro tak početné vojsko neprostupný. Fonořanům bude trvat týdny, než jej obejdou. Víc na sever by měla protékat malá říčka, která nás vyvede z lesa,“ pronesl rozhodně kapitán.

„Snad víš, co děláš,“ souhlasil otráveně Itasil a vykročil za svým pobočníkem neúnavně si klestícím cestu. Po pár hodinách opravdu narazili na říčku.

„Jak jsem říkal. Tady je. Teď půjdeme po jejím břehu a ona nás odsud už vyvede,“ sděloval přesvědčivě hraničář, ukazuje rukou směr cesty.

Na sklonku třetího dne se konečně přiblížili k severovýchodnímu okraji hvozdu. Les zde byl už řidší a umožňoval tak i jízdu na koni. „Pojďme! Už je to jenom pár mil. Nechceme tu znovu nocovat,“ burcoval kapitán unaveného velitele k dalšímu postupu.

Než se setmělo, vynořili se konečně z lesa. Před nimi se otevřel pohled do neznámé krajiny. V dálce viděli rozsáhlé polnosti, na kterých rostlo obilí, a rolníky, kteří se z nich pomalu vraceli domů. Pomalým krokem se vydali směrem k nim. Tyelpion dobře věděl, že již překročili hranice území zvaného Sirdas, a tudíž jsou prozatím před Fonořany v bezpečí. Sirdas bylo sousední lidské knížectví, kterému vládl starý elfský rod Aurressiénů, vzdáleně příbuzensky spjatý s rodem Auritaurů, ze kterého Tyelpion pocházel.

Projeli krokem kolem rolníků a zamířili k cestě vedoucí do již nedalekého města Siril. Brzy stanuli před bílými hradbami pradávného lidského sídliště, k němuž se cesta stácela a mizela v jeho útrobách. Na hradbách vlály vlajky knížecího vládnoucího rodu, na kterých byl vyobrazen rudý drak svírající zlomený meč. Dřevěná pokovaná křídla brány byla otevřena, mříže zvednuty a dvojice vojáků v kroužkových zbrojích s kopím dohlížela na plynulý provoz. Když projížděli kolem nich, jeden z nich si je jen prohlédl přísným pohledem a zeptal se, odkud jedou a kam mají namířeno. Když si oba elfové sundali přilbice a oznámili, že míří k samotnému knížeti Sirdasu, stráž jen pokynula pohybem hlavy a nechala je v klidu projet dále.

Za hradbami města to stále žilo. Lidé zapalovali lucerny a pochodně, všude bylo slyšet ruch městského života a vzduchem se linuly nejrůznější vůně od uzeného masa až po právě upečený chléb. Ulicemi procházelo mnoho rozličných lidí s dobytkem, kteří mířili do stájí a chlévů svých pánů, a okolo projížděly poslední vozy kupců spěchajících za noclehem do místních hostinců.

Oba elfové pokračovali v sedlech svých koní pomalým krokem hlavní ulicí spojující Jižní bránu s náměstím ve středu města, kde se nacházely nejhonosnější kamenné budovy, včetně sídla knížete Quendura Auressë. Na náměstí bylo tržiště, ze kterého se ozývala hlasitá vyvolávání prodejců, kteří se snažili na poslední chvíli prodat oběma cizincům nejrůznější místní pokrmy či výrobky. Oba však na nic nereagovali a zamířili si to rovnou k nedalekému paláci.

Celá stavba z bílého mramoru sestávala z několika budov a štíhlých, do nebe čnících, bílých věží, propojených různými nadzemními můstky. Palác byl zasazen do překrásných zahrad ve středu města, ve kterých se nalézaly velmi staré rozvětvené stromy, na nichž byly vystavěny dřevěné příbytky s točitými schodišti kolem jejich kmenů. Na Itasila zde dýchla vůně domova. Jako malý chlapec elfského lesního kmene takto žil a až teď si začal uvědomovat, jak dlouho nebyl doma.

Do zahrad vešli skrze malou branku v mistrně vykovaném plotě, před kterou nechali uvázané své koně, a vydali se pěšky do samotného paláce. Po chvíli se ocitli mezi prvními stromy v místě, ze kterého bylo cítit magii tak silně, až jim mravenčila po celém těle.

„Už o nás ví, jsme očekávání,“ řekl Tyelpion a pokračoval v chůzi po kamenném chodníku vydlážděném mezi okolními stromy směrem k budově následován svým druhem, rozhlížejícím se všemi směry. Po chvíli stanuli na malém prostranství mezi bílými věžemi, kde na ně čekala dvoučlenná palácová elfská stráž. Oba zdejší vojáci byli oděni ve zdobené bleděmodré tuniky, pod kterými byly patrné kožené zbroje, a v rukou třímali lehká kopí a kulaté dřevěné štíty.

„Přicházíme za knížetem Quendurem Auressëm. Ohlaste prosím příchod Tyelpiona z rodu Auritaurů a Itasila z rodu Diamských. Díky,“ promluvil k nim kapitán.

„Kníže už vás netrpělivě očekává. Prosím pojdte za námi,“ odpověděl starší z mužů. Poté se všichni vydali k tmavým mahagonovým dveřím jedné z bílých věží. První ze strážných je otevřel a počkal, až všichni vejdou dovnitř, aby za nimi následně zavřel. Druhý vedl oba elfy ke schodišti skrz přízemí, které osvětlovalo několik bílých krystalů zasazených do bílých

mramorových stěn. Na zemi byl položen rudý koberec s vyšitým rodovým erbem a okolo stěn byly rozestavěny dřevěné regály plné nejrůznějších knih. Z přízemí vedlo točité schodiště někam do horních pater věže.

„Prosím následujte mě, kníže vás očekává v hodovní síni,“ řekl strážný a vydal se po schodišti nahoru. Tam vstoupili do velké kruhové místnosti, která byla vybavena dlouhým prostřeným stolem a židlemi okolo něj. Vedle vchodu, kterým přišli, hořel krb a štíhlými vysokými okny sem pronikalo měsíční světlo. Ze stěn v úrovni očí mírně zářily magické krystaly, které osvětlovaly lákavé pokrmy v mísách na stole. Pod stropem pak visely trofeje ulovených zvířat a na zadní stěně za křeslem pro knížete prapory s knížecími zástavami. V čele stolu seděl bělovlasý elf v nejlepších letech ve zdobeném rouchu bleděmodré barvy se stříbrnými okraji a jeho prsty poseté vzácnými prsteny nejrůznějších drahokamů obíraly maso z kuřecích kostí.

„Vítej, bratranče!“ zněla jeho slova při Tyelpionově příchodu. Oba příchozí se hluboce uklonili na pozdrav samotného knížete a po jeho gestu ruky se posadili ke stolu.

Kníže si je chvíli tiše prohlížel, obíraje poslední zbytky masa z kostí, které měl na talíři, a pak promluvil: „Doslechl jsem se o nedaleké bitvě, kterou jsi vedl, veliteli Itasile z rodu Diamských, a která pro mě dopadla nejhůře, jak mohla. Fonorské království už delší dobu pokouší mou trpělivost a jeho vojáci podnikají nájezdy na naše příhraniční osady. To, že získalo další území a zdroje s ním spojené kvůli tvému neúspěchu, jen posílí jeho chuť po dalším dobývání a já tak mohu být kvůli tobě brzy vtažen do války.“

Velitele ta věta rozpálila do běla. Po tom všem, co prožil v posledních dvou dnech, bylo poslední, co potřeboval, aby ho někdo káral jako malé dítě. Jaký neúspěch? On to město dobyl. A vzápětí byl odvečen na rozkaz svého již bývalého přítele do vězení, aby ho popravili. Zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu a rozzlobeně procedil mezi zuby: „Ty už ve válce dávno jsi! Jen odvracíš zrak stranou, oni se nezastaví před nikým a ničím. Vrazili mi nůž do zad a připravili mě o většinu majetku. A stejně může dopadnout kdokoliv jiný.“

Nastalo hrobové ticho a všichni v místnosti očekávali trest za Itasilovu prostořekost. Tyelpion jen naprázdno polkl a špitl k Itasilovi: „Buď už zticha, proboha!“

Kníže Quendur po malé chvíli pokýval hlavou, polkl poslední sousto kuřete, pomalu vstal a pravil: „Dnes zde přespíte a budete mými hosty. Zítřka ráno se zde znovu potkáme u snídaně a promluvíme si všichni s chladnou hlavou.“ Nato se vydal za doprovodu stráží po schodišti do vyšších pater své věže.

Jakmile byl kníže pryč, dolil si velitel svou číši vína a zhluboka se napil. „On tam nebyl, aby mohl soudit!“ rozčílil se a praštil prázdnou číši do stolu. Jeho druh dojedl kus masa ze stříbrného tácu na stole a povzdechl si: „No to jsem zvědavý na zítřek.“

4. kapitola

Chrám Rudého draka

Ráno se oba probudili v domě v koruně stromů, nacházejícím se v palácových zahradách. Převlékli se do pohodlných a čistých šatů, které jim zde služebnictvo přichystalo, a vydali se na domluvenou snídani s knížetem. Když opět dorazili do hodovní síně, seděla u stolu celá knížecí elfská rodina, čítající osm členů včetně samotného knížete Quendura. Všichni byli oblečeni do bleděmodrých tunik s výšivkami knížecích erbů a jejich plavé dlouhé vlasy byly spleteny do copů se zapletenými stříbrnými nitěmi. Když je kníže uviděl přicházet, pokynul jim, aby přisedli na prázdné židle a nabídli si dle své chuti. Kníže počkal, až služebnictvo všem dolije poháry vínem, napil se a pak cizince představil všem přítomným.

Během bohaté snídane se probíraly nedávné události, které ohrožují mír v celém okolí Fonorského království. Po chvíli do místnosti vstoupil upravený muž s knírkem pod nosem ve zdobené kutně a pošeptal něco samotnému knížeti. Ten vyslechl celou zprávu a otočil se směrem k Itasilovi. „Malá skupinka fonorských vojáků překročila naše jižní hranice a vyptávala se na tebe místních rolníků. Vypadá to, že tě hledají. Nemusíš mít však obavy, za našimi městskými hradbami jsi v bezpečí.“

Kníže se pousmál a pokračoval: „Tyelpione, pokud nemáte někam naspěch, buďte mými hosty, jak dlouho budete potřebovat. Dům v zahradách je vám k dispozici.“ Oba hosté knížeti pokynuli hlavou na znamení díků a po snídani se odebrali zpět do zahrad.

Celý den strávili odpočinkem v stromovém domě, ale Itasila stále užíraly myšlenky z prohrané bitvy. Promítal si v mysli všechny důležité okamžiky stále dokola a snažil se pochopit, kde se stala chyba a proč ho

Fonořani zradili. Vždyť mu Mórunven jako starý známý ještě z dob, kdy společně trávili život na cestách coby dobrodruzi na volné noze, přislíbil pomoc. Tak proč? Když se přiblížil večer, bylo na něm patrné, že je už hodně otrávený, a tak Tyelpion, který ho tiše sledoval, navrhl: „Co kdybychom se zašli na chvíli pobavit mezi lidi? Už mě to tu taky nebaví a bylo by fajn na chvíli na to všechno zapomenout.“ Itasil bez váhání přikývl a oba se vydali ven ze zahrad do zešeřelého města.

Nešli dlouho, a jakmile se ocitli na náměstí, spatřili vývěsní tabuli hostince U Korbele. Dlouho se nerozmýšleli a sestoupili rovnou po schodech dolů do lokálu. Uvnitř bylo veselo, různorodé osazenstvo čítající přes třicet hostů pilo, jedlo a tancovalo na hudbu hobitů kapely, která hrála rychlé písně do skoku. V lokálu stálo pět velkých kulatých stolů s deseti židlemi okolo, v rohu místnosti hořel krb, hostinský za starým dřevěným a dosti ošoupaným barem nestíhal nalévat hostům pivo a po úzkých schodech za barem, vedoucích někam do patra, běhala děvečka s jídlem z kuchyně tam a zpátky.

Oba elfové, příjemně překvapeni místní atmosférou, usedli za bar a sledovali, jak se jeden z podnapilých hobitů houpe na starém kole od vozu, zavěšeném řetězy pod stropem a sloužícím dnes jako lustr se svíčkami.

„Co si račte přát, vznešení pánové?“ ozvalo se po chvíli zpoza baru. Jakmile se Itasil ohlédl za hlasem, spatřil středně vysokého a zavalitého muže v ušmudlané plátěné zástěře, který si zmuchlaným kapesníkem utíral krůpěje potu ze své lysé hlavy. Byl to hostinský, který zrovna ve spěchu dočepoval pivo jednomu z hostů, aby se jim mohl věnovat.

„Dvě medoviny!“ vyhrkl rychle Tyelpion. Hostinský přikývl a za chvíli stály dva kalichy plné sladké medoviny na baru. Elf vytáhl z měšce zlaták a podal ho hostinskému. Tomu se jen rozzářily oči a se slovy „Služebníček, služebníček!“ jím postavil na bar velkou mosaznou konvici plnou medoviny.

Večer pomalu plynul a nohy jim z medoviny čím dál více těžkly. Náhle se z čista jasna k Itasilovi odněkud přitočila jedna z místních elfek. Jelikož byla velmi krásná, ani jemu nebyla zcela lhostejná. Kapitán chvíli velitele přemlouval, aby se už vrátili zpět, ale ten, zabrán do rozhovoru s dívkou,

jako by jej ani neslyšel. Jak se však brzy ukázalo, elfka zde nebyla sama a představila hraničáři svou mladší sestru, takže i on rychle zapomněl na odchod.

Nad ránem společně dopili konvici medoviny a vydali se ven z hostince, aby dívky doprovodili domů. Děvčata je vedla bočními ulicemi přes město někam k Severní bráně, tam měla alespoň podle všeho bydlet. Itasil však snášel alkohol lépe než jeho bývalý pobočník Tyelpion. Čerstvý vzduch a chůze městem mu udělaly dobře a začínal si uvědomovat, co se kolem něj děje. Dívky se najednou zastavily a jedna z nich pískla na prsty. Itasil vycítil blížící se nebezpečí a rychle se rozhlédl. Zpoza rohů okolních nízkých a potemnělých budov se vynořila pětice pobudů v rozedraných pláštích s noži v rukách a hbitě se přibližovala. Obě dívky si náhle strhly paruky a ukázalo se, že jsou to lidské ženy.

„Podvod! Itasile, podvod!“ vyjekl překvapený a stále ještě silně opilý Tyelpion a sesunul se podél stěny k zemi.

„Skvěle,“ pomyslel si jeho druh připraven se bránit.

„Hele, elfci, co kdybyste nám dali vše, co máte, a třeba se vám nic nestane?“ řekl sebejistě jeden z těch buranů s nožem. Nastalo chvilkové ticho, a když Itasil na výhrůžky nijak nereagoval, pobuda zaútočil. Itasil udělal lehký úkrok vzad a vyhnul se útočnickově ráně nožem směřující na jeho ničím nechráněný žaludek. Pak se otočil kolem útočníka a jedním úderem pěsti do brady jej srazil k zemi.

Čtveřice ostatních pobudů na nic nečekala a vrhla se na něj. Dvě rány ze čtyř se mu podařilo vykrýt, avšak jedna ho zasáhla do zad a druhá ho pořezala na ruce. Cítil, jak mu vytéká horká krev z obdržených ran, ale musel bojovat dále. Zarval a vrhl se vpřed na nejbližšího protivníka. Kopem nohy jej zasáhl do slabin, a než pobuda stihl jakkoliv zareagovat, strčil ho směrem k nohám jeho druhů. Dva z nich zpomalilo, když jim spadl jejich kamarád pod nohy, ale ten zbývající se ho znovu pokusil bodnout. To však neměl dělat, Itasil mu ruku s dýkou zachytil a otočil ji proti němu samotnému. Ostří zajelo hluboko do hrudi útočníka a ten s hrůzou v očích padl mrtev na zem. Jakmile to ti dva zbývající darebáci viděli, dali se na útěk.

Itasil se sklonil k ležícímu Tyelpionovi a uštědřil mu několik políčků, aby jej probudil. „Vstávej, slyšíš? Dělej! Vstávej!“ slyšel elf zadýchaný a naléhavý přítelův hlas, když začal znovu přicházet k sobě. Jeho druh se pokoušel zvednout ho ze země a naléhal: „Rychle vstaň, každou chvíli tu budou další. Musíme hned zmizet!“ To už ale zaslechl blížící se kroky přibíhajících místních obyvatel této nehostinné městské čtvrti.

Jakmile se Tyelpion postavil na nohy, vyrazili oba, podpírajíce se navzájem, uličkami, doufajíce, že brzy narazí na vojenskou hlídku. V patách jim byli pronásledovatelé, kteří se blížili každou minutou, a dusot jejich nohou po kamenné dlažbě se stále přibližoval.

Zahnuli do úzké opuštěné uličky, která procházela mezi malými dřevěnými domky místní chudé vrstvy obyvatel a končila na malém náměstíčku s kašnou uprostřed. Tam bylo pusto a po strážných nikde ani památky. Kolem prostranství se krčily nízké zešeřelé domy a naproti se nacházel starý kruhový dračí chrám se středovou kupolí. V měsíčním světle působil opuštěně a trochu zpustle, jeho štíhlé stěny, dosahující výšky pěti metrů, nesly kopuli, která kdysi bývala pozlacená, avšak dnes už na ní zbyly jen měděné pláty. Pronásledovatelé se nepříjemně přibližovali a stráže, které by Itasil teď uvítal, nebyly nikde v dohledu.

„Co teď?“ otočil se s otázkou hraničář na Itasila.

„Rychle, támhle v tom chrámu se ukryjeme!“ odpověděl pohotově velitel a kulhal s přítelem kolem ramen ke chrámu. Hlavní vstupní dřevěná vrata byla přivřená, ale nebyla zamčená, a tak v rychlosti vklouzli dovnitř. Ocitli se ve velké kruhové místnosti, v jejímž středu se nacházel velký kamenný podstavec, na kterém stála rudá socha draka obřích rozměrů. Jeho rozšklebená tlama plná špičatých zubů s rozeklaným jazykem jako by naznačovala, že zde nemají co dělat. Kolem vysokých obvodových stěn byly rozestavěné ocelové podstavce s miskami oleje, ze kterých plápolaly ohně, osvětlující dvě řady dubových modlitebních lavic umístěných v kruhu okolo této obří sochy. Klenbu vysoké kopule nesly mohutné zdobně otesané sloupy, které byly částečně součástí stěn.

Itasil zavřel dveře chrámu a zablokoval je jednou z modlitebních lavic. Za chvíli bylo slyšet před chrámem na náměstí hlasy. Proběhl letmý pohled

mezi oběma elfy a opatrně se přikrčili ke stěně. V tichosti naslouchali, o čem se jejich pronásledovatelé baví, a v duchu doufali, že je zde nenajdou.

„Kam zmizeli? Máte je? Vše prohledejte, rychle!“ zněly povely někoho venku. „Jestli vám utečou, tak naše dohoda neplatí. Je to jasné?“

„Jistě, slyšeli jste Grendula, prohledejte to tady!“ Po chvíli zarachotila vrata chrámu, jak jimi někdo zalomcoval při pokusu je otevřít, ale vzpříčená lavice nepovolila.

„Díky bohu,“ oddechl si Itasil, a když se hluk zvenčí vzdálil, s úlevou si sedl na jednu z lavic kolem sochy. Teprve teď ucítil, jak jej začíná vše bolet a jeho krev odkapává na kamennou dlažbu chrámu. Oči se mu zavíraly, jak se mu chtělo spát, a tak již dále nevzdoroval a tvrdě usnul.

5. KAPITOLA

Víra a poslání

Itasil stál před sochou Rudého draka zcela sám, když tu najednou nabył dojmu, že ho oči sochy sledují. Chvíli si ji s udiveným výrazem ve tváři prohlížel, když místností nečekaně zazněł hlas: „Sss, na co tak zíráš, elfe? Ještě jsi neviděl draka?“

Elfa polilo horko a začal se rozhlížet, odkud hlas vychází. V potměšlé síni, osvětlené pouze několika zapálenými okrasnými stojany s olejem rozmístěnými podél stěn chrámu, nikdo nebył a dveře byly stále zablokovány podepřenou lavicí. Za sebou uslyšel zvuky praskání. Polkl naprázdno a s vykulenými očima se velmi pomalu otočil zpátky k soše. Jaké překvapení ho čekalo, když přímo před sebou uviděl rudé šupiny břišního pancíře draka, jehož rohatá hlava s otevřenou tlamou plnou kouře se tyčila dva metry nad ním. Dračí nozdry se rozšiřovaly, jak vydechoval horký kouř, který rozvlnil okolní vzduch a pomalu naplňoval celou místnost.

„Co, co po mně chceš?“ ozval se roztřesený Itasilův hlas.

„Sss, znesvětil jsi můj chrám a za to zaplatíš svým životem!“ odpověděl mu nepřijemným pronikavým sykotem drak.

Elfský válečník padł na kolena se sepatými rukama. „Nebył to úmysl, nechtěl jsem tě jakkoliv urazit, prosím odpusť!“ omlouval se. Po chvíli ticha se odvážil pohlédnout na draka a pokračoval: „Můj pane, prosím ušetři můj život, budu tě ctít a konat ve tvé vůli. Vyzkoušej mou víru a já ti slibuji, že tě nikdy nezklamu.“

Rudý drak vypustil z tlamy oblak kouře, podíval se Itasilovi hluboce do očí, až se mu zatočila hlava, a pravil: „Sss, nuže dobrá, uvidíme! Ráno se vydáš k ruinám Bildoru, tam nalezneš křišťálové vejce symbolizující

naši víru a přineseš mi ho sem do chrámu, kde bude zase v bezpečí. Splníš-li tento úkol, získáš si mou přízeň, zklameš-li však, nic tě neuchrání před mým hněvem!“

Itasilovi se na čele objevily kapky potu, jak horko v místnosti stále sílilo. Ani nehlesl a jen pokývl na znamení souhlasu. Náhle se drak napřímil a z jeho tlamy vyšel oblak horkých plynů a kouře, který zaplnil celou místnost, až nebylo kolem nic vidět. Itasil ucítil pichlavou bolest, jak mu horký dračí dech sežehl celé tělo, jeho kůže se rázem proměnila v černý uhel a pomalu se rozpadala v šupinky popela.

Probudilo ho bušení na dveře chrámu a volání někoho zvenčí. „Otevřete! Ihned otevřete ty dveře!“ křičel postarší hlas. Bojovník se pokusil vstát z lavice, kde ležel a ucítil palčivou bolest zad. „Co to safra je?“ zaklel.

„Co by to bylo? Musel jsem ti zašít a ošetřit rány, abys nevykrvácel. Ztratil jsi včera mnoho krve a celou noc jsi blouznil,“ ozval se unavený hlas hraničáře, ležícího na lavici vedle.

„Cože? Takže to všechno byl jen sen?“ pronesl polohlasně Itasil.

„Sen? Jaký sen?“ divil se jeho druh a koukal na něj nechápavě.

„Ale nic, měl jsem živý sen, už je pryč. Jdi otevřít ty dveře, neslyšíš, že se sem někdo dobývá?“ odvětil nevrle jeho druh.

Kapitán vstal a přistoupil ke dveřím chrámu, skrz které promluvil: „Kdo jsi a co tady chceš?“

Bušení na dveře ustalo a elf uslyšel roztřesený a velmi rozhořčený starší hlas: „Okamžitě mě vpusťte dovnitř, jen já a nikdo jiný zde může provádět modlitby k našemu bohu! Tady nemáte co pohledávat! Hned na vás zavolám stráže, zloději zlodějští.“

Tyelpion opatrně odblokoval dveře se znechucenými slovy: „Nejsme žádní zloději a nekřičte tak prosím.“ Po chvíli se dveře pootevřely a v záplavě slunečních paprsků do místnosti vkročil starý shrbený muž s plnovousem a pleší na hlavě. Oděn byl v mnišské roucho, sahající až k zemi, kdysi tmavě rudé barvy, s vyšitými ornamenty draků. Dnes spíše připomínal starého zchudlého venkovského kněze, který trpí mnoha stařeckými neduhy. Kapitán vida, že je sám, v rychlosti za ním dveře zase zavřel.

Itasil otočil hlavou a promluvil ke knězi: „Co tu chceš, starče?“

Ten, překvapen přítomností urozených elfů, úplně zapomněl na další lamentování a nevěřicně si prohlížel zakrvácenou lavici a kamennou dlažbu. „Co se vám stalo, pánové? Snad jste se zde nezranili? Já, já netušil, že vy tady, taková vzácná návštěva!“ drmolil stařec.

„Kdo jsi?“ opakoval Itasil otázku.

„Jsem již dlouho knězem v tomto chrámu a jmenuji se Smylmíd,“ odpověděl dračí kněz.

„Mně říkají Itasil Diamský a ten muž vedle je Tyelpion z rodu Auritaurů. Nechtěli jsme zde krást, jen jsme se tu včera na chvíli ukryli. Není náhodou chrám právě místem poskytujícím přístřeší lidem v nouzi?“ otázel se Itasil a významně pozvedl jedno ze svých obočí.

„Odpusťte, pane, samozřejmě jste zde vítáni tak dlouho, jak budete potřebovat. Já jen netušil, že se zde objevíte, a v této čtvrti se to zloději jenom hemží,“ pokračoval kněz smířlivě. Náhle se zamyslel. „Itasil? Neznamená to v elfštině, ehm, myslím, že to lze takto přeložit, jiskřivý blesk?“ Elf se s údivem podíval na starce a přikývl.

„Aha, tak to jste vy,“ brumlal si pod vousy kněz. Tyelpion se jen nechápavě podíval na svého druhu.

„Boží cesty jsou nevyzpytatelné a jen víra nám ukáže naši cestu,“ pokračoval dále kněz.

„Víra? O čem to mluvíš, starče?“ reagoval na podivné brumlání kněze kapitán.

„Dračí víra, pane, jen pomocí víry lze překonat ty největší překážky. Dračí bůh vládne ctností víry a zkouší tu naši, proto zkrřížil naše cesty,“ vysvětloval kněz a podíval se významně na Tyelpiona. „Pane Itasile, dovolte, abych vám nabídl své služby, bůh si to žádá,“ žádal mnich naléhavě.

Itasil na něj pohlédl a oči se mu nepatrně rudě zaleskly. Souhlasně pokývl hlavou a pravil: „Nuže dobrá, ještě dnes vyrazíme do Bildoru!“ Následně se otočil a vykročil směrem ven z chrámu.

„Cože? Kam že to půjdeme? A proč bereme s sebou toho starce? Itasile?“ nechápal druhovo rozhodnutí Tyelpion. Sotva získali pohodlné útočiště v palácových zahradách, měli by se zase hned někam trmáčet? Rád by si konečně po všech těch útrapách z neúspěšné bitvy a nocování na

nepohodlné lavici v dračím chrámu nějakou dobu odpočinul v pohodlí domu na stromě.

Cestou k paláci mu ale Itasil jen řekl: „Věř mi, vím, co dělám, a víra je to jediné, o co se teď lze opřít.“

Hraničář z toho nebyl o moc moudřejší, ale nakonec souhlasně přikývl a tiše poznamenal: „Stejně nemáme moc na výběr, ve městě již brzy nebude bezpečno.“ Příjemnou vidinou pro něj bylo, že se dostane do přírody, která mu byla vždy blízka a naplňovala ho klidem. Vážil si jí, obdivoval ji. Když se v ní elf uměl pohybovat a zacházet s ní, byla mu dobrou přítelkyní, pomocníkem i ochráncem. Zatímco hlupáci jako lidé, trpaslíci a barbaři ji jen ničili a nevážili si jí. Neměl je proto rád. Neuměli se v ní pohybovat a chovat se k ní s respektem.

Itasil byl od opuštění chrámu jako na trní, jako by jej něco neustále hnalo vpřed. V knížecích zahradách se dlouho nezdrželi a po rychlém rozloučení, vybaveni jídlem v podobě sušeného masa, bochníku chleba a pár vajec, vyrazila ještě téhož dopoledne ozbrojená dvojice na svých koních, následovaná knězem na oslíku, Severní branou mimo hradby města.

6. KAPITOLA

Nečekaná překvapení

Brzy bylo město Siril daleko za nimi a cesta, uježděná rolnickými vozy, po které putovali, se vinula rozlehlou zvlněnou krajinou plnou pastvin, na kterých se pásala početná stáda ovcí. Potkávali povozy, které se pomalu vlekly, a žoldnéře trousící se zpět k městu, hledající nějakou práci. Když nastalo poledne, zastavili nedaleko od silnice na oběd a lehký odpočinek. Tyelpion rozdělal malý ohýnek a ozbrojen lukem a šípy odešel ulovit něco k jídlu, protože jídlo, které měli s sebou, si chtěli ušetřit na horší časy.

Zatímco byl jeho druh pryč, Itasil se staral o oheň. Moc dřeva v okolí nerostlo, všiml si jen několika keřů nedaleko, a tak se k nim vydal, aby nalámal pár suchých větví. Po chvíli od tábora uslyšel hlasy: „Copak tu děláš tak sám, mnichu? Kde máš své společníky?“

„Nechte nás na pokoji, nic nemáme a ničím jsme se neprovinili! Jděte si raději svou cestou, cizinci,“ odpověděl ustrašený hlas kněze Smylmída.

Velitel nechal dřevo dřevem, přikrčil se a nejtišeji, jak uměl, se plížil vysokou travou k táboru. Jakmile byl na dohled, uviděl dvojici vojáků ve zbrojích, které už znal. „Fonořani! Co asi pohledávají tak daleko od domova?“ pomyslel si a v tichosti pozoroval jejich počínání.

Jeden z mužů udeřil kněze pěstí do obličeje, až Smylmíd upadl na zem. Už, už se chtěl válečník rozběhnout mnichovi na pomoc, když vtom okolním vzduchem zaznělo zaklínadlo a z mnichových očí vyšlehl záblesk rudé barvy, který zasáhl jednoho vojáka přímo do hrudi. Ten nečekal sílu nárazu a rudý svazek blesků ho odmrštil několik metrů vzad, kde dopadl tvrdě na záda. Itasil uchopil svůj meč a vyrazil vstříc druhému, překvapenému Fonořanovi. Než stihl jeho protivník cokoliv udělat, zasadil mu

těžkou ránu do hrudi. Když elfův meč narazil do pancíře nepřítelovy zbroje a způsobil mu zlomeninu jednoho z žeber, zařval fonorský voják bolestí. Nehodlal se však vzdát tak lehko, otočil se čelem k Itasilovi a tase svůj krátký meč, zaútočil úderem na jeho krk.

Elfský bojovník jen reflexivně nastavil svůj meč do rány, aby se pokusil vykrýt úder, ale rána se svezla po ostří jeho meče a za skřípotu oceli mu skončila v rameni. Ucítil silnou bolest a zapotácel se vzad, až mu meč málem vypadl ze zraněné ruky. V poslední chvíli ho však zachytil a přehodil si ho do druhé. Fonořan držící se za zraněný bok, zaútočil znovu a tentokrát se pokusil překvapit Itasila úderem na břicho. Ten podobný útok předvídal, a tak se jeho ráně bravurně vyhnul.

Smylmíd těžce vstával ze země, když se ozvalo zašustění trávy, jak přibíhal Tyelpion s lukem mířícím na záda fonorského vojáka. Vzduchem zasvištěl šíp a Fonořan se křečovitě prohnul v zádech, jak se mu zabodl někam pod lopatku. Itasil využil situaci a zaútočil svým mečem na zbraň protivníka, aby jej odzbrojil.

„Boj skončil! Vždyť se!“ křikl směrem k protivníkovi a hrotem meče namířil na jeho hrud'. Nepřítel se rozhlédl. Na zemi leželo bezvládné spálené tělo jeho kamaráda, byl odzbrojen. Se šípem v zádech a zlomenými žebry nebyl schopen dále vzdorovat přesile. „Vzdávám se,“ ozvalo se zachroptění zpod fonorské přilby.

„Co chceš a proč jste tady?“ promluvil Itasil nakvašeně.

„Mluv! Nebo tě zabiju rovnou!“ přidal se Tyelpion mířící dalším šípem založeným v luku na vojáka.

„Jsme jen jedni z mnoha. A nedostaneme-li vás my, dostanou vás jiní. Zaplatili za vás vysokou cenu,“ procedil skrz zuby s kyselým úšklebkem Fonořan. Hraničář zrudl zlostí.

„Ta drzá smradlavá lidská veš! Ještě se nám bude vysmívat?“ pomyslel si a jeho prsty povolily.

„Kdo zaplatil?“ doptával se ještě velitel. Odpověď však už neobdržel, jelikož Tyelpion pustil nataženou třetivou svého luku a hrot vystřeleného šípu zasáhl vojákův krk. Ten s prostřeleným krkem padl na kolena a s chroptěním se svalil na bok. Itasil se na svého druha vyčítavě podíval. „Proč jsi to

udělal? Vždyť se už vzdal.“ Tohle jednání se mu nelíbilo. Nebylo správné popravovat nepřátele, když už složili zbraně. Avšak raději mlčel. Nechtěl se o tom s přítelem hádat. Moc dobře věděl, že je to jinak čestný muž a takhle reakce nejspíš byla unáhleným rozhodnutím pod vlivem adrenalinu.

Tyelpion pokrčil rameny a odpověděl: „Naštvala mě ta jeho drzost nám ještě vyhrožovat.“ Za tichého mumlání elfských nadávek začal pak vytahovat obvazy a masti, aby Itasilovi ošetřil rameno. „S lidmi se nelze domluvit, to už přece musíš vědět i ty!“ sykl naštvaně, když dokončil šití a obvazování.

„Jak s kým,“ zazněla polohlasně Smylmídova odpověď.

„To je pravda, ty nejsi jen kněz, ale i kouzelník! Viděl jsem, jak jsi jednoho zabil zábleskem. Dobrá práce!“ křikl Itasil na mnicha. Ten se pousmál, poděkoval za lichotku a poklekl k tělům fonorských vojáků, aby provedl modlitbu za jejich duše. Když Smylmíd skončil, rozhodli se společně dále se zde nezdržovat a jít raději ze zásob během jízdy na sever.

Jeli dlouho, až se začalo smrákat. Když se blížili k potemnělému podhůří porostlému jehličnatými stromy, za kterým pomalu vycházel měsíc, rozhlédl se hraničář Tyelpion ze sedla svého koně po krajině a rozhodným hlasem pravil: „Zde se můžeme utábořit.“ Sesedli tedy z koní, rozdělali oheň nedaleko starého vyvráceného stromu, který jim poskytoval úkryt před větrem, a začali se připravovat na noc. Sotva si všichni stihli připravit své místo ke spaní, Smylmíd náhle vyjekl. Oba elfové ihned zareagovali a se zbraní v ruce přiskočili ke stojícímu mnichovi, zírajícímu k porostu vedle místa, kde si ustlal.

„Co se stalo?“ vykřikl Tyelpion.

„Koukejte, pánové, co jsem zde málem rozsedl!“ ukazoval Smylmíd na oranžový tygrovaný květ s černým žíháním, rostoucí ve stínu menšího keře. Květ měl pět podlouhlých okvětních lístků, ostře řezaných do špičky. V jeho středu se nacházely jakési tyčinky, které se vlnily jako dva plazící se hadi.

„Pánové, toto je vzácná a posvátná bylina Dračí květ. Z odvaru lze vyrobit kouzelný elixír, který vás učiní dvakrát rychlejšími, než jste teď, a ještě zostří váš postřeh,“ vysvětloval nadšeně Smylmíd.

„To by mohlo být užitečné, ale příště tak nekřič,“ řekl už s viditelně menším zájmem Itasil a šel si zase sednout k ohni. Avšak Tyelpion se zajímal o květ mnohem více a pokládal Smylmídovi všemožné dotazy ohledně té rostliny a přípravy kouzelného elixíru. Zatímco kouzelník odpovídal Tyelpionovi na jeho všetečné otázky, začal nad ohněm připravovat odvar z květu vzácné byliny. Čas rychle ubíhal a brzy padla tma. Měsíc i hvězdy překryla tmavá mračna, takže nebylo nikde mimo oheň nic vidět a v dálce se ozývalo hřmění. „Snad se nám to vyhne,“ pronesl s obavou z bouřky Smylmíd.

„Neboj, vítr jde od nás, pršet nebude,“ ubezpečoval ho Tyelpion.

Když byl odvar hotov, vytáhl kněz z mošny plátýnko a začal odvar přelévat skrz něj do lahvičky. Zatímco se ti dva bavili vařením elixíru, Itasil se znuděně natáhl na svoji kožešinu a tvrdě usnul.

7. KAPITOLA

Bildor

Ráno padla rosa a místní ptačí obyvatelé začali hlasitě prozpěvovat. To Itasila probudilo, otevřel oči a pomalu si prohlížel své včerejší zranění pod obvazy. Ostatní ještě vyspávali a koně a osel se pásli opodál. Všude vládl klid, a tak se Itasil rozhodl znovu využít svých regeneračních schopností. Zavřel oči a začal se hluboce soustředit, až místy přestával vnímat své okolí.

„Sss, copak, copak? Snad tě zase něco nebolí?“ zazněl odněkud ironický dračí hlas. Itasil otevřel oči, ale nikdo cizí tu nebyl a jeho společníci v tichosti oddechovali u ohně.

Zavřel znovu oči a pokračoval v soustředění, když uslyšel zase ten hlas. „Sss, až dojdeš k Bildoru, hledej runu připomínající písmeno ‚A‘ s konci obou nožek zahnutými vzhůru. Nezapomeň...“ zněl dračí hlas ztrácející se v dáli.

Náhle Itasila polilo po celém těle horko, až se mu na čele vyrojily kapičky potu a ucítil, jak se mu rány pomalu zacelují. Po chvíli opět otevřel oči a prohlédl si svá zranění. Včerejší zašité rány vypadaly již mnohem lépe a starší rány se změnilly v narůžovělé jizvy hyzdící jeho elfí tělo. Pravá ruka už udržela bezpečně zbraň a kromě mírné bolesti ramene byla plně schopna boje. Tasil tedy svůj krátký meč a začal jím máchat kolem sebe, až čepel svištěla vzduchem.

„Co to děláš? Tady se ještě spí,“ zabrumlal rozespale Tyelpion a převalil se na druhý bok.

„Vstávejte, je čas vyrazit, jinak tam dnes nedojedeme,“ odpověděl velitel, máchaje neúnavně mečem.

Smylmíd se posadil a promnul si oči. „Další náročný den před námi,“ zamumlal, vzhlížeje k nebi.

Netrvalo to ani hodinu a tříčlenná výprava byla připravena znovu pokračovat v cestě. Tyelpion mlčel a rozmrzele balil své poslední věci, když si všiml okolních stop. „Tři dny staré stopy pětice ozbrojených lidí,“ vyhrkl zničehonic, kleče na jednom kolenu a prohlížeje si svůj nález zblízka. „Přišli ze směru, kam máme namířeno,“ pokračoval.

„Dobrá, tak tedy vyrazíme, ale buďte ve střehu, můžeme narazit na další!“ zavelel Itasil a vyhoupl se do sedla svého koně.

Vydali se na cestu, která je měla dovést až k ruinám Bildoru, kam už druhý den směřovali. Jeli téměř bez přestávky a odpočívali jen v nejnútnejších případech. Krajina se začala pozvolna měnit ve vyšší kopce porostlé stromy, které později tvořily hustý les. Slunce již pomalu zacházelo za první vrcholky stromů, když se před nimi otevřel pohled na staré zdi pevnosti, stojící na vrcholku kopce před nimi.

„Před námi je Bildor,“ Smylmíd ukázal na zbytky starých zdí na západě v zapadajícím slunci.

„Bildor? Co je vlastně Bildor?“ zajímal se Tyelpion.

„Vypráví se o něm nejruznější příběhy. Prý jej postavili staří Erwedani, kteří tam po sobě zanechali velký poklad. Nikdo ho zatím nenašel, ale historie těch zdí sahá dál, než kdokoli pamatuje. Taký jsem slyšel, že v noci, když je měsíc v úplňku a nastává posvátná magická noc, lze nad pevností slyšet dračí ryk a šustění dračích křídel,“ vysvětloval trpělivě kněz a významně u toho pokýval hlavou.

Tyelpion se usmál na přítele a prohodil: „Poklad... Tak proto jsi sem spěchal.“

Cesta, po které šli, se brzy začala stáčet údolím a mířila dále severovýchodně od Bildorské pevnosti. Museli tedy sesednout a projít lesem po svých, vedouce své koně a osla za sebou. Když se přibližovali k vrcholu kopce, začaly být mezi stromy vidět staré zbytky zdí a věží bývalé pevnosti vystavěné z velkých opracovaných kamenných kvádrů. Náhle Tyelpion zvedl ruku zaťatou v pěst na znamení, že něco zaslechl, a příkřčil se. Ostatní na

nic nečekali a rychle zaklekli v očekávání dalších jeho instrukcí. Koruny stromů okolního lesa šuměly a v dálce bylo slyšet hrubý hlas, který zněl, jako by někoho káral. Smylmíd měl přece jen už svůj věk a namáhavá cesta do kopce ho zadýchala. Letmá výměna pohledů s Itasilem a bylo jasné, že on zůstane u koní a počká, než se oba jeho druhové vrátí.

Když přivázali koně k nejbližšímu kmeni stromu, dvojice elfů vyrazila tiše vpřed. Plížili se křovinami mezi stromy až na vrchol kopce. Brzy spatřili skupinku barbarů tábořících uvnitř zdí pevnosti porostlých keři, které jim poskytovaly dobré krytí před poryvy větru. Oheň, okolo něhož šestice mužů seděla, osvětloval již potemnělé staré ruiny a vrhal dlouhé stíny do celého okolí. Barbaři byli oděni v kožené zbroje s doplňky z různých kožešin zvířat, chránící pouze jejich trup, kolem pasu měli kus lana držící kilt z hrubé tkaniny nazelenalé barvy a na nohách zašněrované tkaničky sandálů až po kolena. Kolem ležela spousta vybělených kostí z mršin zvířat, mezi kterými se povalovaly jejich zbraně v podobě seker a oštěpů.

„Prasata,“ ulevil si Tyelpion a zakroutil znechuceně hlavou.

Itasil se uškíbl a potichu řekl: „Jsou to lesní lidé, kteří žijí celý život mimo civilizaci, proto se jim říká barbaři. Obejdeme celé to jejich doupě.“ A vydal se obloukem na druhou stranu ruin. Jeho přítel ho svižně následoval, až se oba brzy ocitli na opačné straně této bývalé pevnosti. Elfům se naskytl dechberoucí pohled na zbytky zdí a masivních budov, které zde dříve stávaly majestátně chráněné vnější nižší hradbou, jež byla původně vystavěna ve tvaru šestiboké hvězdice. Samotná pevnost v jejím středu byla původně tvořena jedenácti štíhlými věžemi v kruhu, které byly spojeny vnitřní vysokou hradbou. Dnes z původních zdí zůstaly sotva znatelné obrysy a jejich zarostlé kameny se povalovaly všude okolo. Zbyla jen torza věží mezi stromy, která čněla v nejrůznějších výškách jako rozeklané zuby k nebi, a vrcholky jejich zdí osvětloval slabý měsíční svit.

Byli mimo dohled barbarů, a tak mohli začít zkoumat tuto část ruin. „Když se dívám na ty rozvaliny, tak to musela být rozsáhlá pevnost a támhle byla nejspíše hradní budova,“ uvažoval nahlas Tyelpion a ukazoval nataženou rukou.

„Tak se tam půjdeme podívat,“ řekl jeho druh, stále se rozhlížeje po okolních kamenech, jako by něco hledal.

Když dorazili ke středu ruin, velmi opatrně začali prozkoumávat okolí, protože už byli blíže na doslech barbarům. „Hledáme něco určitého?“ zeptal se po chvíli hraničář.

„Ano, jakýkoliv nápis nebo písmeno, třeba i v cizí řeči,“ odpověděl Itasil zamyšleně. „Pokud si dobře pamatuji, tak Smylmíd říkal, že pevnost Bildor byla postavena Erwedany, což podle legend byla mocná rasa, která dala mým předkům, prvorozeným elfům, vědomosti a magii. Ve svém znaku měla tato rasa podivný znak připomínající písmeno ‚A‘ s konci obou nožek zahnutými vzhůru.“

Tyelpion si chvíli prohlížel kamenné zbytky bývalé hradní budovy a pak si povšiml vrostlého keře v rohu staré pobožené stěny. Opatrně ho rukou rozhrnul a přímo před ním se v měsíčním světle objevilo kameny zavalené a poničené schodiště, vedoucí někam do podzemí.

„Něco jsem asi našel, pojd' se sem podívat, Itasile,“ zašeptal a mávl rukou. Jeho druh dychtivě zareagoval na tiché zavolání a přispěchal si místo zavaleného schodiště blíže prohlédnout. Hraničář se už mezitím pokoušel odvalit větší kamenný blok spadlé zdi.

„Ukaž, pomůžu ti!“ Itasil se chopil druhé strany balvanu a pokusil se ho nadzvednout. Šlo to ztuhla a oba elfové se slušně zapotili, než se jim podařilo tento velký kus kamene odvalit a uvolnit tak úzký průchod do podzemí.

Tyelpion se celou dobu nervózně rozhlížel po okolí, zda je někdo nezaslechl, a následně se potichu vydal podívat blíže k táboru barbarů. Za chvíli byl zpět se slovy: „Vše je v pohodě, barbari hodují tak hlasitě, že by si nevšimli procházejícího oddílu vojáků.“

Oba stáli tiše vedle sebe a hleděli do díry po balvanu, kudy by se dalo velmi natěsno protáhnout. „Tak co, jdeš první ty nebo mám jít já?“ prohodil s úsměvem hraničář a bylo na něm znát, že se dolů příliš nežene.

„Jdu já,“ rozhodně odpověděl Itasil a sehnul se k tmavému a úzkému otvoru, aby se podíval dovnitř. Skrz otvor nebylo moc vidět, slabé měsíční světlo sotva dostačovalo k pohybu po venku. Elfský bojovník se však nehodlal vzdát, sundal si zbroj a podal své zbraně příteli. S sebou si vzal

pouze louč a křesadlo, a než stihl Tyelpion cokoliv říci, už se po nohách opatrně sunul do zčernalého otvoru.

Brzy stanul na druhé straně závalu. Když byl pár metrů od otvoru, kterým přišel, zapálil louč, aby se rozhlédl. Stál na hladkém kamenném schodišti ústícím do menší podlouhlé sklepní místnosti, velikostí připomínající vinný sklípek. Stěny z opracovaných kamenných bloků byly na stropě ukončeny klenbou v oblouku a podlaha z kamenné žulové dlažby, byla místy pokryta nánosy bahna a jemného písku. V zadní části místnosti se pak dlažba ztrácela pod hladinou vody. Voda sem natekla z povrchu a vytvořila tak malé jezírko, ze kterého se dále vsakovala skrz mezery poničené dlažby do země.

„Tak co? Co je tam?“ šeptal Tyelpion.

„Vcelku nic, jen starý sklep,“ zabručel zklamaně jeho druh. Už se chtěl vrátit zpět na povrch, když si ve svitu louče povšiml odlesku něčeho kovového v zadní části zatopené místnosti. „Počkej! Něco jsem asi našel,“ zněl vzdalující se hlas elfa brodícího se vodou.

Zanedlouho už stál po pás ve vodě a v podlaze pod jeho nohama byla díra plná jemného bahna. Když se přebrodlil až k rohu zadní stěny místnosti, ukázalo se, že pod vodou z bahna vyčnívá namodralé fosforeskující kovová rukojeť nějaké podlouhlé zbraně, která z větší části uvízla v bahně. Zvědavost nenechala Itasila v klidu. Uchopil neznámou rukojeť pod hladinou jezírka a pokusil se zbraň vší silou vytáhnout. Najednou to uprostřed jezírka zlověstně zabublalo a něco rozčeřilo hladinu vody. Itasil otočil hlavou, a když viděl na hladině stopu, která se k němu rychle přibližovala, odhodil louč na břeh a oběma rukama prudce škulbl za rukojeť neznámé zbraně. Náhle bahno povolilo a vydalo své tajemství.

Itasilovy ruce svíraly zdobené kopí se zvláštním postříbřeným hrotem. Válečník však neměl čas obdivovat krásy této zbraně. Otočil se ve chvíli, kdy se za ním z vody vynořila velká hadí hlava s olověným odleskem šupin a otevřenou tlamou s dvěma jedovými zuby na něj zaútočila. Reflexivně uhnul, ale voda jej v pohybu brzdila, a tak se mu had zakousl do paže. Itasil si byl jist, že mu had do těla vstříkl jed. Celé tělo ho zamrazilo a z ran v paži vytékala načernalá krev, která se mísila s vodou v jezírku.

Had nehodlal svou oběť pustit a svým tělem pod hladinou vody se začal omotávat kolem vetřelce v pokusu si svou oběť přidržet. Po chvíli se elf vzpamatoval a sáhl instinktivně k pasu pro krátký meč, když tu si vzpomněl, že jej nechal na povrchu s ostatními věcmi.

„U draka! Co teď?“ problemsklo mu hlavou, zatímco se mu had omotával kolem pasu. Hadí hlava se znovu napřímila a otevřenou tlamou zaútočila do oblasti Itasilova krku. „Jestli mě zasáhne sem, jed se rychleji dostane k srdci a je se mnou konec,“ pomyslel si a pokusil se o úhybný manévř. Ukročil mírně vzad, jak mu to jen nohy dovolily, a vši silou se zapřel o kopí hrotem proti hadovi. Zadní část zbraně se zabořila do bahna pod náparem hadího útoku a stříbrně lesknoucí se hrot prošel spodní čelistí, až prorazil hadí lebku v zadní části. Hadí tělo povolilo stisk a křečovitě se začalo zmítat ve vodě, která stříkala okolo a uhasila louč pohozenou na břehu. Ve sklepení se v okamžiku rozhostila tma, ale Itasil zůstal stát nehnutě s kopím zapříceným o bahnité dno, dokud neucítil, že se had přestal zcela hýbat. Nikde nebylo nic vidět a elfa se zmocnila slabost, jak se mu jed šířil tělem. Ještě chvíli strnule stál a pak se vši silou odbelhal ke břehu, opíraje se o kopí s nabodnutou hlavou hada. Jeho ruka šátrala po kamenné dlažbě, a když ucítil, že je z vody venku, pomalu si lehl na zem a zavřel oči.

Probudil ho známý hlas: „Vstávej! Žiješ? Řekni něco.“ Nad sebou uviděl sklánějícího se Tyelpiona s loučí položenou opodál, který mu ošetřoval hadí kousnutí a kontroloval jeho celkový stav. Cítil, jak mu jeho přítel přiložil obě ruce na ránu překrytou několika lístky léčivých bylin, a za nesmyslného mumlání jím začala prostupovat lesní magie. Slabost začínala odeznívat a navracela se mu zdravá barva do pobledlých tváří.

„Jak ti je? Můžeš vstát?“ zeptal se Tyelpion, když skončil s kouzlem.

„Co to bylo? Jak si to udělal?“ nevěřicně mu odpověděl otázkou Itasil.

„Myslíš tu hraničářskou lesní magii? To jsem se naučil kdysi od jednoho ranhojiče ve vojenském táboře. Byl tam jeden zraněný muž a takhle jej ranhojič udržoval na živu několik dní.“

„No a co se s ním pak stalo?“ zajímal se dál Itasil.

„Pak? Už nevím, asi se vyléčil, neměl jsem čas čekat, jak to s ním dopadne,“ odvětil jeho přítel, převazuje mu ránu na ruce.

Itasil ještě chvíli odpočíval, sedě na zemi, zatímco si jeho druh se zájmem prohlížel lesklé hadí šupiny. Po chvíli Itasil pochopil, že Tyelpion začíná stahovat celého hada z kůže a že má konečně dostatek času si blíže prohlédnout nedávno nalezenou zbraň. Kopí bylo mistrně řezbářsky zhotoveno ze dřeva černé barvy a jeho dřík v horní části směrem k hrotu byl ozdoben plastikou ocelového dráčka, jehož tělo s dlouhým ocasem bylo omotáno kolem něj. Ve svitu louče vypadalo jako výstavní zbraň, která se k boji vůbec nehodí a která byla určena jen na ozdobu, ale když ji uchopil do ruky, byla perfektně vyvážená a její hrot byl tak ostrý, že při střetu s kamennou dlažbou v ní zanechával stopy. Itasil se postavil na nohy a začal točit kopím kolem svého těla. Bylo lehké jako pírko a tancovalo v jeho rukou, jako by ho znaly už dávno.

„To je, panečku, zbraň!“ zaradoval se Itasil, když dokončil poslední otočku.

Tyelpion, klečící nad rozřezanou mršinou hada, pozvedl oči a s kyse-lým úšklebkem odpověděl: „No taky tě málem stála život. Možná by neškodilo přistě dřív myslet, než zase někam bez rozmyslu pro něco vlezeš.“ Velitele však jeho ironická poznámka nezajímala. Měl svou zbraň a ta byla v tuto chvíli celý jeho svět.

Jakmile hraničář zabalil naporcované hadí maso a smotal staženou hadí kůži, vydali se oba zpět. Když však prolezli otvorem na povrch, uslyšeli z barbařího doupěte hlasitý povyk.

„A co je zase tohle?“ zavrčel nevrle unavený Itasil, krčící se za blízký zbytek zdi.

„Půjdu se podívat, počkej tu a nechod' za mnou,“ odpověděl tiše Tyelpion a odplížil se podél poborených zdí, vrhajících v měsíčním světle stíny, blíže k tábořišti barbarů.

Za chvíli byl zpátky a jeho obličej prozrazoval, že nenese dobré zprávy. „Chytili ho! Chytili Smylmída. Přivázali ho ke stromu a chystají se ho nejspíše zabít!“ opakoval zadýchaným hlasem. „U draka! Co teď?“

Barbaří ryk nabíral stále na intenzitě a Itasil věděl, že už není mnoho času. Najednou se zprudka napřímil a hraničář by přísahal, že v tom okamžiku zahlédl v jeho kamenném výrazu rudě se lesknoucí oči.

„Musíme ho osvobodit za každou cenu!“ zavelel elfský válečník a rozběhl se jako smyslů zbavený směrem k barbarům. Jeho druh ho nechápavě sledoval až na kraj nepřátelského ležení, kde se ukryl mezi zdmi připraven střílet z luku.

Itasil doběhl k táboru jako bouře a přerušil řev barbarů kolem zajatce.

„Hned ho propustte!“ zařval s kopím v ruce, objeviv se osvětlen místním táborovým ohněm jako zjevení. Sotva dozněl jeho hlas, zvedl se lehce vítr a nad pevností bylo slyšet zašustění křídel. Tyelpion se podíval k nebesům a s údivem sledoval, jak měsíc zakryl velký stín, který mířil k pobořeným věžím Bildoru. Když barbari uviděli Itasila, vynořivšího se ze stínů Bildorské pevnosti, zanechali všeho a s hrůzou v očích se dali na zběsilý útěk. Bojovník zůstal stát na místě nedaleko ohně a nevěřicně zíral na prchající barbary, zatímco k němu přibíhal jeho zadýchaný přítel.

„Viděl jsi to? Itasile, slyšíš?“ zněl jeho rozčilený hlas.

Válečník sebou trhl a začal se rozhlížet kolem sebe, jako by se právě probral ze snu. „Co jako myslíš? Stalo se něco?“ zeptal se rozpačitě a pak se volným krokem vydal k přivázanému, na hlavě zraněnému Smylmí-dovi. Ten byl lanem připoután ke stromu a se zavřenýma očima se stále usilovně modlil.

„Ach, díky bohu, to jste vy, mockrát děkuji za pomoc,“ zněla děkovná slova Smylmída, když jej Itasil rozvazoval. „Už jsem myslel, že jsou moje dny sečteny. Modlil jsem se před smrtí k Rudému drakovi, ale pak jste se tu objevil vy a...“ nedopověděl. Jeho oči ulpěly na válečnickově zbrani, která se leskla v měsíčním světle.

„To kopí je vyřezáno z černého ebenového dřeva a ten hrot musí být erwedanské stříbro!“ vykřikl v úžasu kněz.

„No možná jo, kdo ví? Bylo zapadlé v bahně, tak těžko říct,“ odvětil nevzrušeně Itasil.

„Jen se pochlub, jak jsi pro něj vlezl hadovi do chřtánu. Zase jeden skvělý nápad,“ ozval se zpoza stromu ironicky Tyelpion.

„Hadovi?“ opakoval Smylmíd.

„No, hadovi. Našli jsme sklep plný bahna, ve kterém žil ten had, a v jeho hnízdě bylo tohle kopí,“ vysvětloval válečník celou příhodu knězi.

„Had ho uštknul a málem tam zemřel. Nebýt lesní magie už nebyl mezi živými,“ skočil mu do řeči hraničář.

Smylmíd chvíli poslouchal a pak vytáhl dvě ampule. „Tady, vezměte si to a noste to stále u sebe. Je to elixír, co jsem včera vyrobil z dračího květu. Použijte ho, jak bude třeba,“ řekl důrazným a přesvědčivým hlasem.

Bylo už chvíli po půlnoci, když usedli k ohni vlastního tábořiště neda-leko barbařího doupěte. Tyelpion odmítal spát mezi kostmi a výkaly po barbarech, a tak založil vlastní oheň blíže k lesu s výhledem na své koně přivázané u rozpadajících se torz věží. Itasil ulehl na svou houni a s kopím sevřeným v náručí se pokoušel usnout, zatímco jeho druh horlivě ukazoval Smylmídovi hlavu a kůži hada.

8. KAPITOLA

Oltář

Následující den se Smylmíd probudil, když už slunce bylo vysoko. Zív! a začal si protahovat své staré tělo, když si uvědomil, že lůžko Itasila zeje prázdnotou. Tyelpion si ještě dopřával blaženého spánku, a tak se Smylmíd rozhodl podívat, kam se Itasil vypařil. Brouzдал ruinami pevnosti, až se ocitl na vrcholku kopce v jejím samotném středu. Jeho pozornost přitáhla skupina jedenácti pobořených věží stojících okolo. Na některých byly ještě dnes patrné stopy po vysokém žáru, část povrchu kamenných zdí zesklivatěla a odrážela sluneční paprsky v nejružnějších barvách. Okolo byla na mnoha hromadách suť promísená s velkými kamennými bloky spadlých hradeb, které kdysi spojovaly věže v kruhu.

„Kam se poděl?“ přemýšlel Smylmíd, rozhlížeje se po Itasilovi. Postupně obešel věže, až dorazil na protější stranu pevnosti. Slunce už začínalo pálit a ostře osvětlovalo zdejší zbytky staveb, mezi kterými se pohybovala nenápadná velitelova silueta.

Ten obcházel staré vyšší zdi, které dříve nesly vysokou chrámovou klenbu, jejíž zbytky se povalovaly všude okolo. Základy zdí prozrazovaly, že se zde musel nacházet rozsáhlý chrám s mnoha bočními apsidami.

„Podívej, tady stál kdysi velký chrám. Mezi pobořenými zdmi je ještě vidět starý kamenný oltář,“ volal na Smylmída neustále okolo pobíhající Itasil.

Kněz přikývl na znamení, že ho slyšel, a vydal se se zájmem rovnou k oltáři. Po chvíli prohlížení zabrumlal: „Jak jsem předpokládal, chrám byl zasvěcen dračím bohům a tohle je jeden ze starých dračích oltářů.“

Itasil také zaměřil svůj pohled k oltáři. Spatřil kamenný otesaný blok s uštipnutým rohem žulové horní desky, který byl porostlý popínavou

rostlinou s tmavě zelenými srdcovitými listy. Chvilí si ho očima prohlížel a pak se k němu sklonil, aby jej pečlivě prohledal, doufaje, že objeví symbol Erwedanů. Když odhrnul listy stranou, uviděl před sebou zdobený stolec, do kterého kameníci vytesali reliéf dračí hlavy. Ta byla kdysi obklopena nejrozličnějšími detailními náboženskými symboly, na kterých se již podepsal zub času. Vtom Itasil objevil, co hledal.

Pod reliéfem dračí hlavy byl vyryt nepatrný symbol Erwedanů.

„No konečně!“ zaradoval se a přejel po něm prsty, aby jej očistil. Symbol se pod jeho prsty rozsvítil slabounkým namodralým světlem a elf ucítil, jak jím prošla elektrizující vlna. „Smylmíde? Co se to děje?“ vyjekl překvapeně. Než však kouzelník stihl cokoliv odpovědět, symbol pohasl a Itasil náhle beze stopy zmizel.

Smylmíd zůstal stát jako opařený a nevěřicně si prohlížel místo, kde ještě před chvílí válečník klečel. „Itasile!“ volal, nervózně hledaje zmizelého druha.

„Kde jste? A proč jste mě nevzbudili?“ ozvala se otrávená odpověď přicházejícího Tyelpiona, který se objevil na mnichovo volání.

Smylmíd k němu zadýchaně přiběhl a začal mu barvitě líčit, co se stalo.

„Zmizel? To přece nejde jen tak zmizet,“ divil se Tyelpion, který hledal stopy po svém příteli okolo oltáře. Po chvíli mapování jeho posledních pohybů si všiml, že Itasil očistil jeden z podivných znaků pod reliéfem dračí hlavy. „To nejspíš bude ten erwedanský symbol, který včera hledal,“ pomyslel si.

Elfský válečník se mezitím znenadání objevil ve velké síni bez oken. Podlaha byla dlážděná kamennými kostkami a zdi byly obloženy mramorem, od kterého se odráželo bílé světlo, jež přicházelo z velkého mléčného krystalu, zasazeného do středu vysokého stropu masivní kopule. Celý prostor místnosti byl vyzdoben dračími symboly a na stropě byly vymalovány hvězdy tak mistrně, že by Itasil přísahal, že se dívá na noční oblohu. Cítil zde pokoru a úctu k dračím bohům.

Uprostřed místnosti se nacházel mramorový podstavec, na kterém stála kamenná socha velmi malého starého elfského muže s velkýma očima, které směřovaly svůj pohled ke stropu na hvězdné nebe. Itasil nevěřicně stál a prohlížel si podivnou místnost.